

Határozatok Tára

C-165/14. sz. ügy

**Alfredo Rendón Marín
kontra
Administración del Estado**

(a Tribunal Supremo által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal — Uniós polgárság — Az EUMSZ 20. és EUMSZ 21. cikk — 2004/38/EK irányelv — Harmadik állam büntetett előéletű állampolgárának valamely tagállamban való tartózkodási joga — Két kiskorú, uniós polgár gyermek felett kizárólagos felügyeletet gyakorló szülő — A tartózkodás szerinti tagállam állampolgárságával rendelkező egyik gyermek — Egy másik tagállam állampolgárságával rendelkező másik gyermek — E felmenő számára a tartózkodási engedély megadását e személy büntetett előélete miatt kizáró nemzeti szabályozás — A tartózkodás megtagadása, amely a gyermekek számára az Unió területe elhagyásának kötelezettségét eredményezheti”

Összefoglaló – A Bíróság ítélete (nagytanács), 2016. szeptember 13.

1. *Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések — A Bírósághoz fordulás — A kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő jogvita szükségessége — Az alapkereset keretében megfogalmazott olyan kérelmek, amelyeknek nem adtak teljes mértékben helyt — A Bíróságnak az alapjogvita megoldása szempontjából továbbra is hasznos válasza*

(EUMSZ 267. cikk)

2. *Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések — A Bíróság hatásköre — Az uniós jog releváns rendelkezéseinek azonosítása — A kérdések átfogalmazása*

(EUMSZ 267. cikk)

3. *Uniós polgárság — A tagállamok területén való szabad mozgáshoz és szabad tartózkodáshoz való jog — 2004/38 irányelv — Jogosultak — Kiskorú uniós polgár, aki soha nem gyakorolta a szabad mozgáshoz való jogát, és mindig az állampolgársága szerinti tagállamban tartózkodott — Kizártság*

(2004/38 európai parlamenti és tanácsi irányelv, 3. cikk, (1) bekezdés)

4. *Uniós polgárság — A Szerződés rendelkezései — A tagállamok területén való szabad mozgáshoz és szabad tartózkodáshoz való jog — 2004/38 irányelv — A beutazáshoz és a tartózkodáshoz való jog közrendi vagy közbiztonsági okokból történő korlátozása — Olyan nemzeti szabályozás, amely kizárólag a büntetett előélete okán automatikusan kizárja a tartózkodási engedély egy harmadik állam olyan állampolgárának való megadását, aki az általa eltartott és a fogadó tagállamban vele élő kiskorú, uniós polgár gyermek szülője — Megengedhetlenség*

(EUMSZ 21. cikk; az Európai Unió Alapjogi Chartája, 7. cikk, és 24. cikk, (2) bekezdés; 2004/38 európai parlamenti és tanácsi irányelv, 28. cikk, (1) bekezdés)

5. *Uniós polgárság — A Szerződés rendelkezései — A tagállamok területén való szabad mozgáshoz és szabad tartózkodáshoz való jog — A beutazáshoz és a tartózkodáshoz való jog közrendi vagy közbiztonsági okokból történő korlátozása — Olyan nemzeti szabályozás, amely kizárólag a büntetett előélete okán automatikusan kizárja a tartózkodási engedély egy harmadik állam olyan állampolgárának való megadását, aki a kizárólag általa eltartott, kiskorú, uniós polgár gyermekek szülője — A tartózkodás megtagadása, amely e gyermekek számára az Unió területe elhagyásának kötelezettségét eredményezheti — Megengedhetetlenség*

(EUMSZ 20. cikk; az Európai Unió Alapjogi Chartája, 7. cikk, és 24. cikk, (2) bekezdés)

1. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 24–32. pont)

2. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 33., 34. pont).

3. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 40. pont)

4. Az EUMSZ 21. cikket és az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról szóló 2004/38 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárólag azzal az indokkal írja elő a tartózkodási engedély megadásának valamely harmadik állam azon állampolgárával szembeni automatikus megtagadását, aki a fogadó tagállamtól eltérő tagállam állampolgárságával rendelkező, általa eltartott és a fogadó tagállamban vele élő kiskorú, uniós polgár gyermek szülője, hogy ez a személy büntetett előéletű.

Ugyanis az uniós joggal ellentétes a tartózkodási jognak általános megelőzési indokokon alapuló, és a többi külföldivel szemben elrettentési célból elhatározott korlátozása, különösen amikor ezt az intézkedést a büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletet követően automatikusan hozták meg, anélkül hogy figyelembe vették volna a bűncselekmény elkövetőjének személyes magatartását vagy az általa a közrendre jelentett veszélyt. Ezért annak értékelése céljából, hogy a kiutasítási intézkedés arányos-e a kitűzött jogszerű célhoz – jelen esetben a közrend, illetve a közbiztonság védelméhez – képest, figyelembe kell venni a 2004/38 irányelv 28. cikkének (1) bekezdésében megállapított feltételeket, nevezetesen az érintett személy fogadó tagállam területén való tartózkodásának időtartamát, az érintett személy életkorát, egészségi állapotát, családi és gazdasági helyzetét, társadalmi és kulturális integrációját a fogadó tagállamban, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatainak mértékét. Fontos, hogy a bűncselekmény súlyossági fokát is figyelembe vegyék az arányosság elvének keretében. E tekintetben az érintett egyén magatartása valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt kell, hogy jelentsen a társadalom valamely alapvető érdekére, és a közvetlen veszély fennállására vonatkozó feltételnek főszabály szerint a szóban forgó intézkedés meghozatalakor kell teljesülnie.

Ami másfelől az érintett harmadik országbeli állampolgár esetleges kiutasítását illeti, egyrészt szükséges figyelembe venni azokat az alapvető jogokat, amelyek tiszteletben tartását a Bíróság biztosítja, különösen a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogot, amelyet az Európai Unió Alapjogi Chartája 7. cikke rögzít, másrészt pedig tiszteletben kell tartani az arányosság elvét. A Charta e 7. cikkét a Charta 24. cikkének (2) bekezdésében elismert, a gyermek mindenek felett álló érdeke figyelembevételére vonatkozó kötelezettséggel együttesen kell értelmezni.

(vö. 61., 62., 65–67., 88. pont és a rendelkező rész)

5. Az EUMSZ 20. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes azon nemzeti szabályozás, amely kizárólag azzal az indokkal írja elő a tartózkodási engedély megadásának valamely harmadik állam azon állampolgárával szembeni automatikus megtagadását, aki kiskorú, uniós polgár gyermekek szülője, és felettük kizárólagos felügyeletet gyakorol, hogy az érintett büntetett előéletű, amikor ez a megtagadás azzal a következménnyel jár, hogy ezeknek a gyermekeknek el kell hagyniuk az Európai Unió területét.

Ugyanis jöllehet az EUMSZ 20. cikk nem érinti a tagállamok azon lehetőségét, hogy valamely, többek között a közrend fenntartására és a közbiztonság védelmére vonatkozó kivételre hivatkozzanak, amennyiben az említett harmadik országbeli állampolgár helyzete az uniós jog hatálya alá tartozik, e helyzet értékelése során figyelembe kell venni az Európai Unió Alapjogi Chartája 7. cikkében előírt, a magán- és a családi élet tiszteletben tartásához való jogot, és ezt a cikket a Charta 24. cikkének (2) bekezdésében elismert, a gyermek mindenek felett álló érdekének figyelembevételére vonatkozó kötelezettséggel összefüggésben kell értelmezni. Továbbá, a „közrend” és a „közbiztonság” fogalmát az uniós polgárok vagy családtagjaik tartózkodási jogától való eltérés igazolásaként szigorúan kell érteni, ezért azok tartalmát a tagállamok nem határozhatják meg egyoldalúan az uniós intézmények ellenőrzése nélkül.

A „közrend” fogalma mindenképpen – a társadalmi rend megzavarásán túl, amelyet valamennyi jogsértés megvalósít – olyan valódi, közvetlen és kellően súlyos veszély fennállását feltételezi, amely a társadalom valamely alapvető érdekét érinti. Ami a „közbiztonság” fogalmát illeti, e fogalom magában foglalja a tagállam belső és külső biztonságát, következésképpen pedig az alapvető állami intézmények és közszolgáltatások működésének veszélyeztetése, valamint a lakosság fennmaradása, akárcsak a külkapcsolatok vagy a népek békés együttélése súlyos megzavarásának a kockázata, vagy a katonai érdekek veszélyeztetése hatással lehet a közbiztonságra. Ebben az összefüggésben, amennyiben a tartózkodási jog megtagadása a közrendre vagy a közbiztonságra nézve valódi, közvetlen és kellően súlyos veszély fennállásán alapul, tekintettel az uniós polgár gyermekek felett kizárólagos felügyeleti jogot gyakorló, harmadik állam állampolgára által elkövetett bűncselekményekre, az ilyen megtagadás megfelel az uniós jognak.

Ellenben ez a következtetés nem vonható le automatikusan kizárólag az érintett büntetett előélete alapján. Az ilyen következtetés adott esetben csak az ügy aktuális és releváns körülményei összességének a nemzeti bíróság általi konkrét értékeléséből eredhet az arányosság elvének, a gyermek mindenek felett álló érdekének, valamint az alapvető jogoknak a tükrében, amelyek tiszteletben tartását a Bíróság biztosítja. Ezen értékelésnek ezért figyelembe kell vennie többek között az érintett egyén személyes magatartását, az egyén érintett tagállam területén való tartózkodásának időtartamát és jogszerű jellegét, az elkövetett jogsértés jellegét és súlyát, az érintett személy társadalomra való veszélyességének aktuális mértékét, a szóban forgó gyermekek életkorát, egészségi állapotukat, valamint családi és gazdasági helyzetüket.

(vö. 81–88. pont és a rendelkező rész)